

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1CoCsp/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320202177
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8320202177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcu W. A. B., a.s., so sídlom S. XX, XXX XX D., J.: XX XXX XXX, proti žalovanej F. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. XXX, XXX XX V., o zaplatenie sumy 1.511,82 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 7Csp/37/2020-43 zo dňa 28. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Žalovanej priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalobu vo zvyšnej časti zamietá.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 261 ods. 6 písm. d), § 497, § 502 ods. 1, 2, § 506 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník účinný v rozhodnom období, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom období, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Uznesením sp. zn. 1Cdo/59/2019 zo dňa 30.10.2019 Najvyšší súd SR rozhodol o dovolaní žalobcu tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/146/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby spotrebiteľ mal už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky

podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ zákon 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné eurokonformne ho vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, útoky a iné poplatky. Uvedené právne a interpretačné závery sa vzťahujú aj na právny stav v čase, v ktorom bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na opodstatnenosť dovolateľa uzatvoril, že dovolanie je nielen prípustné, ale tiež dôvodné, pričom poukázal na to, že obdobný právny záver vyriekol aj v iných rozhodnutiach na ktoré poukázal. Z uvedených dôvodov preto zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom úlohou odvolacieho súdu bude rozhodnúť aj o trovách pôvodného konania a trovách dovolacieho konania.

4. Uznesením č.k. 12CoCsp/3/2020-120 zo dňa 04.06.2020 Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 7Csp/36/2017-60 zo dňa 06.07.2017 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským. Poukázal, že Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. j) uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, a tiež sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Uviedol, že z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že v uzatvorenej zmluve boli v zmysle prílohy zákona uvedené všetky údaje potrebné pre výpočet RPMN, a tým pádom, že aj výpočet celkovej čiastky a RPMN bol správny. V tomto smere preto nie je možné z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zistiť, ktorý zo zákonom požadovaných predpokladov na výpočet RPMN v uzatvorenej spotrebiteľskej zmluve mal absentovať. Odvolací súd však dal do pozornosti aj ďalší údaj - poplatok za správu úveru vo výške 1,99 Eur, vo vzťahu ku ktorému súd prvej inštancie síce na pojednávaní konanom dňa 06.07.2017 uviedol, že ho má na základe predložených listinných dokladov za preukázaný, avšak v napadnutom rozsudku sa týmto údajom bližšie nezaoberal, pričom ide o údaj, ktorý sa javí, že môže mať podstatný vplyv pre uvedenie ďalších zákonom požadovaných náležitostí v spotrebiteľských zmluvách, pretože zo samotnej spotrebiteľskej zmluvy vyplýva, že tento zo strany žalovanej ako spotrebiteľky mal byť uhrádzaný v pravidelných mesačných intervaloch. Uvedený údaj by tak mal byť premietnutý aj do údajov o výške pravidelnej mesačnej splátky, ktorého výška má následne vplyv na výpočet tak RPMN, ako aj celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, pretože aj nesprávne uvedenie vstupných hodnôt ako predpokladov pre výpočet RPMN má v konečnom dôsledku vplyv na nesprávne uvedenie hodnoty RPMN, ako aj celkovej čiastky, ktorú bude spotrebiteľ povinný vrátiť. Úlohou súdu prvej inštancie bolo znova vo veci konať v naznačených intenciách - opätovne ex offo podrobiť súdnej kontrole uzatvorenú spotrebiteľskú zmluvu, t.j. či táto spĺňa všetky obligatórne náležitosti vyžadované ZoSÚ účinného v čase jej uzatvorenia, a to s dôrazom na náležitosť vyžadovanú v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p., prípadne svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe v zmysle § 220 ods. 3 C.s.p., aj náležite a dôkladne odôvodniť.

5. V zmysle pokynu odvolacieho súdu a na základe vykonaného dokazovania zistil, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Po opätovnom preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že v nej absentuje povinný údaj, a to v zmysle § 9 ods. 2 písm. c) zákona, t.j. údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Ďalej zistil, že v zmluve absentuje povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona, a to údaj o dobe trvania zmluvy. Takýto údaj v zmluve nie je vôbec obsiahnutý a namiesto určenia konkrétneho dátumu (deň, mesiac, rok) obsahuje iba informáciu, že doba trvania zmluvy je do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa zmluvy. Uvedená formulácia je ale pre spotrebiteľa nejasná, nie je možné jednoznačne určiť časovú viazanosť zmluvných strán aj s poukazom na skutočnosť, že je nejednoznačne určené, kedy má spotrebiteľ uhradiť poslednú splátku (termín konečnej splatnosti) a kedy by mal plniť svoj záväzok voči dodávateľovi. Zákonodarca určil túto náležitosť v právnom predpise jasne a nie, aby si to musel spotrebiteľ nejakým spôsobom vyvodzovať z viacerých údajov. Ďalej uviedol, že v zmluve absentuje aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie predpokladov použitých na jej výpočet. Takýto údaj v zmluve úplne absentuje, pričom predpoklady pre výpočet RPMN sú uvedené len v prílohe 2 zmluvy, pričom na tejto prílohe

absentuje podpis žalovanej, teda nie je dodržaná zákonom stanovená písomná forma dojednania tejto obligatórnej náležitosti. V súvislosti s týmto údajom poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016, ako aj na obdobné právne názory vyslovené v rozsudkoch Krajského súdu v Prešove. Súd prvej inštancie v konaní tiež skúmal, či údaj o výške RPMN v predmetnej spotrebiteľskej zmluve nie je uvedený aj v nesprávnej výške v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. V dôsledku uvedeného prepočítal výšku RPMN v zmysle údajov uvedených v zmluve a zistil výšku RPMN 15,68% (na prepočet použitá interaktívna kalkulačka na stránke FINinfo). V zmluve žalobca uviedol výšku RPMN 15,81%. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že v zmluve je síce nesprávne uvedená výška RPMN, avšak nie v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná tak na istine úveru bola povinná zaplatiť ešte sumu 627,71 Eur (2.000 - 1.378,29 Eur), teda sumu, ktorá jej bola zo strany žalobcu reálne poskytnutá, a v tejto časti už bol žalobcovi aj právoplatne priznaný nárok spolu s príslušenstvom. Vo zvyšnej časti vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 621,71 Eur s prísl. a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Úspech žalobcu v konaní tak predstavuje 39,50% a úspech žalovanej predstavuje 60,50%. V prevažnej miere úspešnej žalovanej tak vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 21%. Nakoľko však žalovanej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

7. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v rozsahu, v ktorom bola žaloba zamietnutá. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. f), h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). K tvrdenej absencii adresy uviedol, že v záhlaví zmluvy sú uvedené jeho identifikačné údaje, vrátane jeho adresy, čiže táto informácia v zmluve neabsentuje. S poukazom na exaktné znenie dotknutého zákonného ustanovenia uvádza, že pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v postavení predávajúceho, ale v postavení veriteľa a pojem „predávajúci“ označuje účastníka kúpnej zmluvy. Ďalej poukázal na znenie dôvodovej správy v zmysle ktorej je zrejmé, že uvedenie danej náležitosti slúži v prípadoch, keď spotrebiteľ nakupuje tovary/služby, na ktorých zaplatenie použije spotrebiteľský úver a uvedenie danej náležitosti je potrebné vzhľadom na odstránenie pochybnosti, či môže spotrebiteľ sťažnosť/reklamáciu podať na adrese predávajúceho alebo veriteľa. V predmetnom prípade daná pochybnosť nevzniká, v zmluve je uvedená len jedna adresa. Vzhľadom na uvedené má za to, že informácia o adrese v zmluve neabsentuje. Ďalej upriamil pozornosť na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES, ktorá nepožaduje uvedenie adresy, na ktorej môže spotrebiteľ podať sťažnosť/reklamáciu, pričom v prospech jeho argumentácie svedčí aj legislatívna úprava znenia zákona č. 129/2010 Z. z. týkajúca sa náležitosti zmluvy, ktorá bola uskutočnená novelou zákona č. 279/2017 Z. z., ktorou bola dotknutá náležitosť vypustená. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach, ako aj na odlišné stanovisko podpredsedu Ústavného súdu SR JUDr. V. C.. Vo vzťahu k údaju o dobe trvania zmluvy poukázal na bod 5.1 zmluvy, v ktorom je uvedené, že zmluva je uzatvorená na dobu určitú - do splatenia všetkých záväzkov klienta voči banke vyplývajúcich z úverovej zmluvy. Ďalej poukázal na znenie bodu 1.2 o počte mesačných anuitných splátok, z ktorého možno vyvodiť trvanie zmluvy, t.j. 120 mesiacov, pričom posledný mesiac uplynie 21.11.2022. Z uvedeného tak vyplýva, že je možné určiť trvanie zmluvy (trvanie záväzkov) úplne presne, t.j. konkrétnym časovým okamihom. Termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy boli teda vymedzené celkom jednoznačne totožným dátumom 21.11.2022, a teda tvrdenia súdu o tom, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy je nesprávne. Aj v tomto smere poukázal na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K predpokladom použitým pre výpočet RPMN uviedol, že všetky predpoklady na výpočet RPMN sú v zmluve uvedené v prehľadnej tabuľke v ods. 1.2 zmluvy. Ďalej poukázal na to, že zákon nepožadoval a ani nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať, ako predpoklady pre výpočet RPMN. Zákon stanovuje, že v zmluve sa majú tieto predpoklady uviesť, čo splnil. Aj v tomto prípade poukázal na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda má nárok na celú uplatnenú pohľadávku. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovanú zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a zároveň mu priznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

8. Žalovaná k podanému odvolaniu uviedla, že v dobe, keď brala úver zmenila prácu a odišla do zahraničia. Z bývalej práce dostala výplatu, takže v januári 2017, resp. 2018 zaplatila oba omeškané mesiace naraz s tým, že vo februári sa jej splátky začali vracaf naspäť na účet. Pri telefonickom kontaktovaní do banky jej žiaľ neboli poskytnúť žiadnu informáciu a z dôvodu sezónnej práce sa vrátila až v apríli, pričom hneď navštívila pobočku osobne, kde jej bola celá záležitosť vysvetlená. Keďže 15-eurová upomienka nebola uhradená (nemohla si ju v neprítomnosti prevziať), banka jej úver vypovedala. Uviedla, že s pracovníčkou banky sa dohodli na postupe, kde jej dala číslo účtu, aby zaplatila hocikáku čiastku, takže od 05.06.2017 do januára 2018 posielala 50,- Eur, čo dokopy činí 400,- Eur. Medzitým jej prišiel rozsudok, že banke má zaplatiť 600,- Eur, čo považovala za ukončené, keďže jej mesačne odchádzali z účtu splátky vo výške 50,- Eur. Následne prestala platiť, a keď sa vrátila bola nezamestnaná. Keďže v rozhodnutí nikde nečítala, aby sa banka zmienila o jej pokuse a snahe úver uhradiť, tak sumu 1.518,82 Eur odmieta zaplatiť a súhlasí s prvým rozsudkom 600,- Eur s tým, že osem splátok bolo uhradených na účet, ktorého IBAN uviedla vo svojom vyjadrení. Ďalej uviedla, že momentálne je dlhodobo v zahraničí a po poslednom obdržaní rozsudku kontaktovala banku, aby sa informovala, kde sú splátky, ktoré odchádzali aj po vypovedaní úveru. Žiaľ, zase neúspešne, pretože telefonicky a ani emailom jej nechcú takúto informáciu poskytnúť. Záverom uviedla, že verí v spravodlivé rozhodnutie a zaplatí za zvyšok z prvého rozsudku, ktorý činil 600,- Eur.

9. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca tak, že eviduje úhrady žalovanej, ktoré uskutočnila na úverový účet po podaní žaloby, a to spolu vo výške 400,- Eur (8 úhrad po 50,- Eur), pričom tieto úhrady boli započítané na istinu dlhu v zmysle rozsudku č.k. 7Csp/36/2017-60. Následne žalobca vo svojom vyjadrení uviedol rozpis jednotlivých došlých úhrad zo strany žalovanej. Uviedol, že žiadne ďalšie úhrady neboli zo strany žalovanej uskutočnené. Ďalej poukázal na to, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s tvrdením žalovanej, že k zosplateniu úveru došlo z dôvodu neuhradenia upomienky. Žalovaná bola pred zosplatením úveru v omeškaní s úhradou splátok za mesiac XX/XXXX a nasl., pričom uvedené počas celého súdneho konania nerozporovala. Ďalej uviedol, že žalovaná nekonkretizovala z akého čísla účtu sa jej mali vracaf splátky späť, a preto k uvedenému nemôže zaujať stanovisko. V každom prípade žalovanej bolo priamo v žalobe oznámené číslo účtu, na ktoré bolo potrebné uhradiť dlh z titulu úverovej zmluvy.

10. K vyjadreniu žalobcu žalovaná uviedla, že pracovníčka banky jej v apríli 2017 po jej osobnej návšteve pobočky oznámila, že úver bol vypovedaný kvôli nezaplateniu 15-eurovej upomienky, avšak toto tvrdenie nemá ako preukázať. Zároveň doložila dokumenty z jej bankovníctva, že jej boli splátky vracané po dobu troch mesiacov.

11. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že nepopiera, že žalovanej boli platby v sume 35,- Eur vrátené na účet, avšak bolo to z dôvodu zrušenia osobného účtu žalovanej, nakoľko sa na svojom účte dostala do nepovoleného prečerpania. Žalobca predložil aj výpis z účtu žalovanej za obdobie od 31.12.2016 - 05.01.2017, z ktorého je zrejme, že účet bol zrušený ku dňu 05.01.2017 s dlhom 5,16 Eur ku dňu zrušenia. Ďalej predložil aj výzvu na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku zo dňa 29.11.2016, na základe ktorej bola žalovaná upozornená, že sa dostala do nepovoleného debetu v sume 49,11 Eur a mala šancu uhradiť tento dlh voči banke, pričom ju zároveň upozornil, že v opačnom prípade jej bude zrušený účet. Keďže žalovaná nepovolenej debet nesplatila a účet ostal v nepovolenom prečerpaní vo výške 53,41 Eur, doručil žalovanej odstúpenie od zmluvy, ktoré doložil do prílohy a v ktorom tiež uviedol, že je povinná nasledujúce splátky uhrádzať vkladom v hotovosti na účet, ktorého IBAN jej uviedol. Z uvedeného je teda zrejme, že žalovaná mala vedomosť o tom, na aký účet má hradiť splátky úveru. Rovnako poukázal aj na Prehľad splácania, ktorý bol priložený k žalobe, z ktorého vyplýva fakt, že žalovaná sa dostala do omeškania už so splátkou ku dňu 20.11.2016 a na základe tejto splátky bol úver zosplatený dňa 23.01.2017, čiže s tvrdením žalovanej, že úver bol zosplatený na základe nezaplatených upomienok sa nestotožňuje.

12. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p.

a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

17. Je teda nepochybné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejmé, že obsah zmluvy si žalovaní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah.

18. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovanej ako spotrebiteľa vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

19. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy.

20. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo neuvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. V predmetnom prípade bola zmluva medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená na dobu určitú, a to

až do splatenia všetkých záväzkov klienta voči banke vyplývajúcich zo zmluvy. Uvedenú formuláciu však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, pretože z nej jasne a zrozumiteľne nevyplýva presne do kedy, resp. do ktorého okamihu uzatvorená zmluva má trvať. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohla žalovaná zistiť, resp. odvodiť napríklad z počtu mesačných splátok, či z dátumu splatnosti úveru. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktoré súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

21. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné neuvedenie, resp. nejasné a nezrozumiteľné uvedenie doby trvania zmluvy spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené tak bola žalovaná povinná vrátiť žalobcovi len istinu poskytnutého úveru, t.j. sumu 2.000,- Eur (sumu, ktorá jej bola reálne poskytnutá na účet). Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaná žalobcovi reálne uhradila sumu 1.378,29 Eur, teda jej ostalo vrátiť žalobcovi ešte sumu 627,71 Eur. Vzhľadom na to, že táto suma spolu s príslušenstvom bola už žalobcovi priznaná prvým rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 06.07.2017, pričom voči uvedenému výroku nebolo podané odvolanie, teda tento výrok sa stal právoplatným dňa 19.08.2017 a vykonateľným 23.08.2017, bolo dôvodné žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietnuť, teda postup súdu prvej inštancie bol v tomto smere správny.

23. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Na základe uvedeného tak možno dospieť k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď zamietol žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zvyšku uplatnenej istiny nad sumu 621,71 Eur, preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ďalšiu argumentáciu žalobcu zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech jeho odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 3 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že pre úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).